

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **A. Ś.**

skazanej z art. 189a § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 2 czerwca 2026 r.,

wniosku obrońców skazanej o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 6 października 2025 r. w sprawie II AKa 436/24, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 24 czerwca 2024 r., III K 67/21, uznając A. Ś. za winną popełnienia czynu z art. 189a § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1.10.2023 r.) i art. 10 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 15 czerwca 2012 r. o skutkach powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym wbrew przepisom ustawy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (od dnia wejścia w życie ustawy, tj. od 21 lipca 2012 r.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej m.in. karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

We wniesionej na korzyść skazanej kasacji, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości, obrońcy podnieśli zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 7 w zw. z art. 458 k.p.k., obrazy prawa materialnego, tj. art. 189a § 1 k.k. oraz rażącej niewspółmierności „środka karnego” i wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i jego zmianę poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu na czyn z art. 10 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 15 czerwca 2012 r. o skutkach powierzania wykonywania prac cudzoziemcom przebywającym wbrew przepisom ustawy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i art. 264a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie skazanej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Jednocześnie skarżący wniesli o wstrzymanie wykonania orzeczenia odwołując się do treści zarzutów kasacyjnych i wskazując na wysokie prawdopodobieństwo ich zasadności oraz negatywne skutki wykonania wyroku dla skazanej i jej rodziny (wiek skazanej - 69 lat, stan zdrowia - zdiagnozowane reumatoidalne zapalenie stawów, nadciśnienie tętnicze, cukrzyca i retinopatia cukrzycowa, zaćma i choroby układu moczowego).

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej oraz o niewstrzymywanie wykonania orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podzielić należy stanowisko obrońców skazanej, którzy w uzasadnieniu wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczonej wobec niej kary pozbawienia wolności wskazują na wyjątkowość tej instytucji oraz fakt, iż musi być ona uzasadniona szczególnymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanej skutki wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne.

Niezmiennie Sąd Najwyższy podkreśla, że owe skutki mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Dochodzi wtedy do sytuacji, w której skazany odbywałby karę, w okolicznościach, w których z racji na

charakter uchybień, którymi jest dotknięty zaskarżony wyrok, orzeczenie nie powinno być wykonywane.

Dokonując wstępnej kontroli zaskarżonego kasacją wyroku, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do jednoznacznego uznania, iż uwzględnienie podniesionych w kasacji zarzutów jest na tyle prawdopodobne, że uzasadniałoby wstrzymanie wykonania orzeczonych wobec skazanej A. Ś. kar. Przeprowadzona na tym etapie postępowania analiza nie przesądza o ostatecznym kierunku rozstrzygnięcia sprawy, które musi być poprzedzone pogłębioną oceną podniesionych zarzutów kasacyjnych.

Z kolei okoliczności dotyczące wieku skazanej, czy jej stanu zdrowia nie stanowią przesłanek do zastosowania instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia. Okoliczności te mogą okazać się przydatnymi w ewentualnym postępowaniu o przerwę w wykonaniu kary w trybie art. 153 k.k.w. lub odroczenie jej wykonania na podstawie art. 151 k.k.w., nie mogą jednak być przesłanką do zastosowania instytucji uregulowanej w art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]